

UZASADNIENIE W CAŁOŚCI

POSTANOWIENIA Z DNIA 19.08.2020 R.

Decyzją z 20.02.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. przyznał W. Z. prawo do emerytury i jednocześnie odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Wnioskodawca uznając powyższą decyzję za krzywdzącą złożył od niej odwołanie, wnosząc o zaliczenie do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu pracy od 1.08.1974 r. do 27.02.1982 r., i w efekcie zmianę kwestionowanej decyzji poprzez przyznanie prawa do rekompensaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

W piśmie procesowym z 13.05.2020 r. pełnomocnik wnioskodawcy w osobie adwokata poparł odwołanie wnosząc o zaliczenie okresu zatrudnienia w (...) Laboratorium (...) w Ł. od 1.08.1974 r. do 27.02.1982 r. jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy emerytalnej, wyjaśniając, że odwołujący od 24.10.1974 r. do 2.11.1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową i w ciągu 30 dni od jej zakończenia podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w dniu powołania do odbycia służby /k. 8-9/.

W piśmie procesowym z 20.07.2020 r. organ rentowy oświadczył, że po analizie złożonych przez wnioskodawcę dokumentów do stażu pracy w warunkach szczególnych został zaliczony okres zatrudnienia w (...) Laboratorium (...) w Ł. od 2.11.1976 r. do 31.07.1977 r. oraz od 1.08.1977 r. do 1.02.1981 r. i w związku z tym 9.07.2020 r. została wydana decyzja przeliczająca emeryturę wnioskodawcy z uwzględnieniem kapitału początkowego wraz z rekompensatą /k. 39/.

W dniu 6.08.2020 r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył pismo procesowe, w którym oświadczył, że w związku z wydaniem nowej decyzji z dnia 9.07.2020 r. i przyznaniem wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, cofa odwołanie od zaskarżonej decyzji i wnosi o umorzenia postępowania w n/n sprawie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k. 43/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Zgodnie z § 3 art. 203 k.p.c. w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów.

Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody.

Natomiast § 4 przywołanego przepisu stanowi, iż sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Nadto art. 469 k.p.c., wskazuje, że sąd uzna cofnięcie pozwu za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 477¹³§1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd

- przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że cofnięcie odwołania w niniejszej sprawie przez wnioskodawcę należy uznać za prawnie skuteczne, bowiem nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, a także nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego. Cofnięcie pozwu (środka odwoławczego) należy do uprawnień powoda (odwołującego się) i jest wyrazem jego prawa do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Z pisma procesowego pełnomocnika wnioskodawcy z 6.08.2020 r. wynika jednoznacznie, że cofa odwołanie od decyzji organu rentowego i wnosi o umorzenie postępowania w sprawie z uwagi na to, że przed rozstrzygnięciem przedmiotowego sporu przez Sąd kolejną decyzją z 9.07.2020 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty, a zatem uwzględnił w całości żądanie odwołującegogo dochodzone w niniejszym postępowaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd, w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w sprawie, o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

Orzekając w punkcie 2 sentencji postanowienia, Sąd oparł się na art. 98 k.p.c., stosując wyrażoną w nim zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, uznając, że odwołujący wygrał niniejszą sprawę w całości, albowiem cofnięcie odwołania nastąpiło na skutek wydania kolejnej decyzji z 9.07.2020 r., mocą której ZUS przyznał skarżącemu prawo do dochodzonej w niniejszym postępowaniu rekompensaty za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. W efekcie powyższego Sąd zasądził na rzecz odwołującegogo od ZUS-u zwrot kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono w kwocie 180 zł zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm).

A.P.